

Invalideforsørgelse ikke selve Bestadigelsen, men Bestadigelsens Følger, bliver det uundgaeligt, at man maa komme til en Undersøgelse af, hvorvidt den nuværende Lidelse kan siges at hidrøre fra Bestadigelsen eller ikke. Dersom Invalidehjælpen ligesom ydedes i Forhold til den Bestadigelse, der i Diebliffet var tilføjet, dersom man ydede et vist Beløb for Labet af en Arm, Labet af et Ben eller Labet af et Die osv., da var man særdig med den hele Sag, da var det afgjort konstateret strax, hvad Vedkommende skulde have. Men saaledes er vor Invalidelov ikke affattet. Den holder sig — og det tror jeg er det Fornuftige — til Følgerne af Bestadigelsen. Men naar det saa skal bedømmes 10, 20, 30, ja over 30 Aar efter, om Lidelsen hidrører fra en Bestadigelse i Krigen, meget hyppig ikke engang en Bestadigelse, som er til at efterspore ved Ar eller lignende, men en Bestadigelse, som bestaar i, at en Mand formener sig at være brystslag, fordi han har forsløjet sig for 32 Aar siden, nemlig i 1848, tror jeg, at Enhver maa indrømme, at det kan kun blive et Skjøn, og dette Skjøn har det tilfælles med alle andre Skjøn, at det er umuligt at gøre Alle tilpas. Selv om de ærede Forespørgere uhindret kunde omskrive Loven af 1876, og selv om de selv kunde bringe den i Anvendelse, tror jeg ikke, det vilde lykkes dem at opnaa det, som Ordføreren for Forespørgerne udtrykte, at faae fjernet enhver berettiget, det vil sige formentlig berettiget Klage paa dette Punkt. Jeg tror ikke, at det vilde lykkes dem, selv om de vare baade Lovgivere og Udførere af Loven. Saalænge det kommer til at bero paa et Skjøn, er det uundgaeligt, at de ikke kunne gøre Alle tilpas. Jeg har gjentagne Gange udtalt her, at mit Ønske med Hensyn til Anvendelsen af Loven af 1876 gaar i samme Retning som de ærede Forespørgeres. Jeg udtalte ogsaa før, at det vilde gjøre mig overordenlig ondt, om nogen i Virkeligheden til Forsorg Berettiget skulde savne den. At man ikke kan se noget Bevis i saa Henseende deri, at man kan se Invalider drage omkring som Musikanter, er dog ganske klart. Jeg veed ikke engang, om den ærede Ordfører for Forespørgerne, der atter drog dette Bevis frem eller — jeg veed ikke, om jeg tør kalde det et Bevis — ialtsald nævnte det, har forviiset sig om, hvorvidt disse Mænd havde Invalideforsørgelse eller ikke, og hvor stor. Det kunde jo meget godt tænkes, at de endog saa kunde have den største Invalideforsørgelse, som kan tilstedes i den paagjældende Klasse, og ikke desto mindre ønskede at forsøge deres Indtægter ved at drage omkring og gjøre Musik. Det er jo ingenlunde umuligt, og jeg vedbliver min Formening, at det er ikke nogen uhabertilg Maade at erhverve sit Livsophold paa.

Ordføreren for Forespørgerne (Rjær):

Uagtet jeg skal tilstaa, at den meget ærede Finansminister gav, jeg kan gjerne sige et velvilligt Svar, maa jeg tilstaa, at trods dette er jeg lige klog og har ligesuldt ikke naaet mit Maal. Jeg har i mit første Foredrag givet tillfende, at jeg ikke nærede den mindste Tvivl om den meget ærede Finansministers personlige Velvillie, men hvad jeg derimod nærede Tvivl om, var, om Invalidebestyrelsen og den af denne benyttede Læge have handlet saaledes, som de burde, eller om det ikke var nødvendigt, at vi reviderede den nuværende Invalidelovgivning og da udvidede den saaledes, som jeg har tilladt mig i mit første Foredrag at pege paa. Nu har den meget ærede Finansminister givet nogle bestemte Svar. Han har paavist ved enkelte Tilfælde, at man ikke hænger sig saaledes i bestemte juridiske Beviser, at et saadant Bevis skulde være absolut nødvendigt for, at en Mand kan faae Understøttelse af Invalideforsørgelsen. Men jeg lagde ogsaa Mærke til, at det var kun den meget ærede Minister, der havde været saa velvillig i den Henseende. Han paaviste ikke et eneste Tilfælde, hvor en Indstilling i den Retning var kommen fra Invalidebestyrelsen. Den omtalte Invalidebestyrelses Læge søgte den meget ærede Finansminister ogsaa at undskylde. Ja, det kan han vistnok ogsaa trænge til, thi jeg kan ikke negte, at jeg staa endnu med det personlige Indtryk, at han er en meget vigtig Hindring for, at en god Del Flere komme i Betragtning, som det efter min og mange Fleres Mening tilkommer at komme i Betragtning, og jeg maa tilstaa, at det undrede mig, at den meget ærede Finansminister i hvert Fald syntes at formene, at hans Samvittighed paadrog ham et større Ansvar end enten en Distriktslæge eller en anden Læge, hvem vedkommende Ansøger har konsulteret flere Gange, og som har havt Leilighed til i længere Tid at kunne iagttage den Vedkommende. Jeg ser ikke, hvad det er, der gjør, at den vedkommende Læges Samvittighed skulde betynges med Ansvar i højere Grad end hvilkensjomhelst anden Læges. I hvert Fald, skal det være en Begrundelse, ja, saa kan man jo prise Invalidebestyrelsens og Finansministeriets Held, at de have fundet en saadan Mand, som, jeg havde nær sagt, til enhver Tid, hvor der var den alermindste Skygge af Grund, kunde forsvare for sin Samvittighed at lufte Vedkommende udenfor Døren, men om det er en human Maade at behandle de Vedkommende paa, tillader jeg mig at drage stærkt i Tvivl. Det tredje Punkt, den meget ærede Finansminister omtalte, var det af mig omtalte at gaa omkring og spille. Deriil svarede den meget ærede Finansminister mig, at jeg maatte ikke havde undersøgt, hvorvidt der i